

Sala Parés: Sala centenària

Sala Parés. Joan Miró (1978)

Fa prop de 300 anys -1687- Josep Oriol -el que més tard havia de ser proclamat sant- sortia cada matí de la seva habitació del carrer de la Flor, tombava pel carrer de la Canuda cap al carrer d'en Bot, travessava la Portaferrisa i pel carrer de Petritxol arribava a l'església del Pi.

Diria que per a molts sabadellencs, el carrer de Petritxol, després de les famoses Rambles, és un dels carrers més coneguts i visitats de Barcelona. I ho ha estat més que mai en aquests dies del gener d'aquest any 84, amb motiu de complir-se els cent anys de l'obertura de la sala gran de l'antiga casa Parés. Les 6 sessions diàries de la projecció del Video "Història d'una sala centenària" han estat concorregudíssimes. La veu i imatge de Joan A. Maragall Noble foren el fil conductor d'una visió a través de quadres emmarcats en cada un dels anys que van des del 1884 fins avui.

En aquesta història hom pogué enterar-se que el Sr. Joan B. Parés des del 1840 va iniciar la seva activitat amb una sala d'exposicions i que el 1884 en va inaugurar una altra de més gran, que és precisament l'actual que està radicada en el número 5 del carrer de Petritxol. L'any 1925 la sala Parés va passar a mans del grup Maragall, la qual des d'aleshores ha continuat una línia ascendent i de prestigi, àdhuc internacional.

És curiosa l'afluència de gent que a tot el llarg del dia fa cap al carrer de Petritxol. Els dissabtes a la tarda, per exemple, ve a ser com una mena d'aventura el recórrer el curt trajecte de la via. I no cal dir que bona part d'aquesta concurrència entra a veure l'exposició que s'hi exhibeix. I entre aquesta multitud s'hi veu sempre algun sabadellenc.

Com de la nostra ciutat han estat alguns dels pintors que han exposat al llarg d'aquests cent anys, en aques-

ta Sala Parés. Podríem citar com a artistes dels quals s'hi han exposat algunes obres, Antoni Estruch a finals del segle passat. Sovint hi trobem Vila Cinca i Vila Puig. Vilatobà també hi ha estat, així com Josep Juliana, i Planas Dòria.

No obstant, cal remarcar a tres pintors com a molt importants en la història de les exposicions de la Sala Parés per haver-hi tingut exposicions completes. Aquí podem posar-hi Francesc Gimeno, que si bé no és sabadellenc de naixença, sí n'és quelcom pels seus contactes artístics i personals amb persones de la nostra ciutat. Avui Gimeno és un dels pintors més apreciats i d'una quantitat més reconeguda.

Durancamps ha estat un assidu expositor de la Sala. Les seves exposicions portaven un enrenou especial. Durancamps era molt exigent pel que feia referència als marcs dels seus quadres. Era molt personal també en l'organització i penjada de l'exposició i no cal dir que a part de la qualitat dels seus olis, tenia unes envejables condicions de venedor com correspon a la manera de ser d'un bon sabadellenc. Un dels seus quadres, el qual representa la sala actual, està penjat en un dels departaments de la gerència.

Antoni Vila Arrufat és un dels sabadellencs vivents que continua exhibint les seves obres a la Sala Parés. La qualitat excepcional del nostre pintor té una acollida molt favorable entre els col·leccionistes barcelonins. Quan hi ha exposició de Vila Arrufat aleshores la sala pren un aire bon xic sabadellenc. La nostra gent és fidel a l'art del nostre admirat pintor.

Algú ha dit que la Sala Parés és la més important d'Europa i algú altre que és de renom mundial. No he vist altres sales fora de les nostres fronteres i per tant no puc jutjar en aquest

aspecte. Però sí que el clima de can Parés és únic i perdurable. És la típica visita que els bons barcelonins no es perden mai al llarg de l'any. Hi entren com si fos una cosa pròpia: ningú no et pregunta ni et demana res i en els que la regenten hi ha una mena de cortesia subtil i generosa que no molesta, que no enganya. Les condicions òptimes físiques de la sala ajuden en gran manera a la tranquil·la contemplació de les obres d'art que hi són exposades. Tots -des dels qui atenen complaguts als que requereixen alguna informació fins als artistes que exposen- tenen com una consciència que estan prestant un servei cultural i que es deuen al públic d'una forma primordial.

El carrer de Petritxol -tan íntim de bon matí quan per exemple hi passava entre sis i set l'auster capellà de santa Maria del Pi, sant Josep Oriol en el segle XVII-, a partir de migdia fins a les 8 del vespre, és una correntia de persones que es submergeixen en un conjunt urbà d'una meravellosa simfonia feta de pedra i evocadora del que ha estat, és i serà la Barcelona més autèntica. La que resa a l'església del Pi i contempla les obres d'art de la Sala Parés i que menja nata amb "croissants", sense moure's de l'entorn.

Sabadell a través d'alguns artistes també hi és present a la història d'aquesta Sala. I cal desitjar que sempre hi sigui. Aquí no ens manquen tècnics tèxtils, enginyers, mecànics i sobretot literats, artistes i somnadors. Hem de ser conscients que si volem tenir una personalitat definida cal estar sempre presents en les coses de la religió, de l'art, de la indústria i de la civilitat.

Josep Maria Riu

És una gentilesa de

GISBERT Art

Carrer del Sol (General Mola), 3 - Tel. 725 43 69 SABADELL